

[Inge Krogh]

stedet, hvor der kodes ind, afskærmes fra tilskuere.

Som det flere gange er sagt, stræber man efter, at betalingsformen skal betales af kontohaveren. Der kan være tale om et gebyr som abonnement og med betaling for hver enkelt registrering og transmission. Man kan gøre abonnementet stort eller lille. Det vil formodentlig være ret godt at gøre abonnementet forholdsvis stort, da folk formentlig så vil tænke sig mere om, før de tegner et abonnement.

Fra bankernes side er der samtidig blevet talt om afgift af checks på under 1.000 kr. Det har, som man kan forvente, givet anledning til stærk modstand, og jeg vil mene, at hvis der skal være tale om en afgift, bør grænsen nok sættes noget længere ned end de 1.000 kr.

Det er meget vigtigt, at de, der får købekort, informeres klart, og at de kontrakter, der oprettes, er tydelige, og at der er mulighed for, at den, der har købekortet, kan blive informeret af personer og ikke blot af en maskine.

Dankortet er et betalingssystem ved siden af andre. Det er frivilligt, om man vil benytte det, og der synes ikke at være overmåde behov for en lovgivning omkring det. Man vil formentlig kunne benytte de love, der i forvejen er om banker, sparekasser, kredittøb osv. Det vil gribe meget ind i dagliglivet, i forretningslivet, og det vil derfor formentlig være godt, om man kan indføre det på et begrænset område i begyndelsen.

Aase Olesen (RV):

Da vi sidste år rejste spørgsmålet om Dankortet, var det en forespørgsel både til industriministeren og til justitsministeren. Jeg ville derfor i dag, da jeg lige netop havde set justitsministeren befinde sig i salen, meget gerne have stillet ham nogle spørgsmål. Da justitsministeren netop har forladt salen, håber jeg, at industriministeren vil svare i hans sted. Det går jeg ud fra må være meningen.

Jeg skal kun trække nogle enkelte hovedproblemer op, som jeg mener vil være meget vanskelige at løse for justitsministeren ved en kommende lovgivning.

For det første er der misforholdet med hensyn til ønsket om en hurtig sletning af data i det transaktionsregister, som vil være

centralen eller hovedkvarteret i et Dankortsystem. Der står i Dankortrapporten, at det er blevet oplyst, at man vil kunne slette data i løbet af en dag, og det mindsker jo muligheden for at kortlægge folks forbrugsvaner, det mindsker muligheden for at trække oplysninger ud, selv om det ikke fjerner muligheden.

Over for det står ønsket om at få forbrugernes indsigelsesret varetaget, deres mulighed for at dokumentere, at deres kort f.eks. er misbrugt, eller at nogle har tappet nogle oplysninger, forbrugeren ikke ønskede tappet, eller at få kontrolleret, hvad det nu egentlig er, man har foretaget sig, hvis man ikke kan huske det. Den redegørelse, vi har fået fra PKK, og som er delt ud til alle folketingsmedlemmer, siger, at PKK derfor nødvendigvis skal opbevare kopier af Dankorttransaktioner lige så længe, som en kortholder skal have indsigelsesret. Altså nogle klart modstridende hensyn, hvor jeg ikke kan se andet, end at det vil være nødvendigt at foretage en afvejning og lade det resultere i en eller anden form for lovgivning, sådan at det ikke er den, der besidder et elektronisk betalingsmiddel, der selv afgør, hvordan dette skal afvejes.

Det andet, jeg vil påpege – det er specielt over for justitsministeren – er den bekymring, man kan have for, at samfundet vil blive kriminaliseret, bl.a. fordi disse systemer vil være sårbare, der må særlig bevogtning til, og det behøver ikke at være bevogtning mod mere voldsomme sabotageagtige aktioner. Der skal også bevogtning til, for at de, der har adgang til systemet, ikke misbruger det. Jeg kunne godt tænke mig at have spurgt justitsministeren, om han kender noget til omfanget af datatyverier. Det er formentlig meget stort, måske større, end man egentlig kan vide noget om. Der er skrevet og sagt en hel del om det i de lande, hvor man har brugt elektroniske betalingsmidler, og jeg synes, det havde været væsentligt at få noget mere at vide om det.

Det helt afgørende er den kriminalisering, der sker af vores dagligdag, af forholdet mellem enkeltmennesker, det, at vi skal opbevare vor PIN-kode sådan, at ikke engang vores ægtefælle eller børn kender den. Ja, vi skal måske endda opbevare flere PIN-koder. Nogle af os har jo allerede fået en PIN-kode, enten fra et pengeinstitut eller fra et benzinskab. Hvordan skal vi bære os ad med at